

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an . . . . . 160 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an . . . . . 80 „		
Pe un pătrar de an . . . . . 40 „		
Un număr . . . . . 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an . . . . . 260 Lei.		

Inalta chemare a Bisericii.

Nu încapе îndoială, că stările de acum sunt rezultatul evoluției din trecut. Cu alte cuvinte, împrejurările de față n'au fost de când e lumea, ci s'au desvoltat treptat, până ce au ajuns la situația lor de astăzi.

În consecință putem zice, că societatea omenească este un mecanism complicat, care n'are astâmpăr, ci se mișcă fără întrerupere odată mai încet, altădată mai vioi, uneori chiar vehement. Mișcarea continuă e atât de caracteristică pentru omenire, încât încetarea ei ar echivala cu pogorârea în groapă a existenței proprii.

Societatea omenească este expresiunea vieții și viața, după cum știm, nu poate stagna, nu poate sta locului, ci mereu propășește, când cu cap, când fără cap, dar tot cu privirea îndreptată înainte.

Evoluția socială este un proces fără de sfârșit, este o lege a societății omenești fără de care nici nu ni-o putem închipui, o lege care tinde tot mai mult spre perfecționare, spre ceva mai înalt în viața corpului și cea a sufletului deși câte odată pare, că în loc de progres servește decăderea, scăpălarea.

Cuvintele acestea de introducere au scopul să explice înțelesul stărilor de astăzi, când vedem multe fețe îngrijorate, când auzim expectorațiuni disperate și când suntem martori la scene triste de luptă pentru existență.

Datoria noastră nu poate fi numai să suportăm aceste stări grele cu abnegațiune, ci să le și cunoaștem obârșia și să le explicăm pentru a le înțelege pe deplin.

Dacă ne dăm silință să scrutăm fenomenele sociale în înfățișarea lor crasă-reală, vom ajunge să constatăm, că în tocmai ca organis-

mul omului așa și societatea omenească, care dispune de un organism mai complicat decât cel al omului, suferă din când în când de câte o boală mai gravă.

Omul păcătuiește câte odată contra sănătății. Urmarea păcatului este boala.

Intocmai așa suntem și cu societatea omenească. Sunt epoce când omenirea în parte își iasă din fire, când constelația împrejurărilor o favorizează să se sburde și desfăteze și efectul acestor manifestațiuni anormale este câte o boală socială, este și boala de care suferim noi în timpul de astăzi.

După cum în natură vedem, că soare urmează după ploaie și după cum în organismul omului succesiune boalelor o ia însănătoșirea, așa și în organismul social vedem acelaș fel de premenire, dreptacea atât organismul unui singur om, cât și cel social al omenirii stau sub influența covârșitoare a acelorași legi.

Toate acestea nu sunt așternute pe hârtie numai pentru a explica miezul evoluției sociale, ci pentru a ajunge după noțiunile preliminare de mai sus la răspunsul întrebării: „Ce rol are Biserica, în această vecinică mișcare a evoluției și îndeosebi, în timpurile grele de astăzi în care trăim?”

Pentru a putea răspunde la această întrebare trebuie să scoatem în relief o deosebire cardinală: deosebirea între caracterul evoluției sociale și între Biserică.

Evoluția este trecerea dela o idee la alta, dela o mentalitate la alta, dela o formă la alta, care trecere este adeseori însoțită de sguđiri mari cu dureroase operațiuni pentru interesele individuale, până când Biserica este un stâlp de care ne răzimăm în vremuri grele, este o osie în jurul căreia ne statornicim. Biserica nu e trecătoare, ci stabilă.

Anticipând această deosebire continuăm cu aceea, că boala noastră socială mai recentă a fost desmățul, destrăbălarea ce se înstăpânise dea binelea pe urmele războiului. Desmățul acesta ne-a dus la aman, împingând pe mulți aproape de prăpastia desnădejdei, prin ceea ce i-a trezit la realitate și i-a făcut să nu mai umble cu capul prin nuori.

În starea sufletească precară în care au ajuns și cetățenii acestei țări, îi revine Bisericii un rol însemnat.

Dacă ca credincioși în timp de belșug și trai de lume albă am avut lipsă de Biserică, cu atât mai mult avem lipsă de glasul Bisericii în timpul de astăzi, de dureroasă desfășurare a evenimentelor pe care o pretinde legea evoluției societății omenești.

În acest haos, în care celor mai mulți le lipsește busola orientării, înalta chemare a Bisericii este: să calmăze spiritele noastre iritate de starea de lucruri schimbate, să liniștească patimele răscolite uneori cu rost, dar în cele mai multe cazuri fără nici un rost, să fortifice ființa noastră, ca să putem suporta urmările nefaste ale acestui timp de tranziție în istoria evoluției isociale, care să sperăm că în ultima analiză ne clădește bazele unui viitor mai bun, de cum este cel prezent

Balsamul răcoritor, de care au necesitate rănilor deschise ale corpului nostru social nu-l poate oferi decât numai Biserica.

Indemnul la liniște, răbdare și la suferință pentru obște nu-l poate da toboșarul satului, care recitează ordonanțele superiorilor, nu-l pot da organe cărora le lipsește puterea morală, nu-l pot da nici chiar legile lumesti, cari astăzi apar, ca mâne cu aceeași iuteală să dispară.

Acest îndemn, care face să încolțească în sufletul nostru mugurul speranței într'un viitor mai bun, îl poate da Biserica în această epocă de grea încercare pentru cetățenii statului nostru, cari încă au fost izbiți de prăpădul economic, ce bântue cu atâta încăpăținare aproape pe întreg rotogolul pământului.

Importanța chemării Bisericii o dovedește între altele și concentrarea în timpul din urmă a energiilor mirenești, care concentrare n'o putem saluta decât cu bucurie.

Biserica a întărit pe strămoșii noștri în acțiunile lor, și precum i-a întărit pe ei așa ne întărește și pe noi și va întări pe urmașii noștri, ca să supoarte consecințele evoluției sociale, căci toate se pot schimba, dar Biserica, Biserica rămâne.

Aprindeți torțe!..

„E rege Christ (Christos) ori cerșitor?..
Și ce se'ntreabă'n noi și plânge?...)

Atacurile continue contra bisericii ortodoxe și loviturile grele ce le-am primit de un timp încoace ne-au indispus și enervat în mod nespus de dureros.

În clipe de greu sbucium sufletesc, când durerea ne apasă până la obsesie, primim o solie îmbucurătoare, chemarea iutelectualilor celor mai aleși din toate eparhiile mitropoliei ortodoxe ciscarpatine, — chemarea mișcătoare spre strângerea rândurilor întru apărarea bisericii și a credinței străbune.

„Că Biserica ne este atacată din toate părțile nu mai încape îndoială. *Jos sectele de toate nuanțele, suș ateismul, materialismul și francmasoneria, toate bat, toate îi sapă temelile*“¹⁾.

Până acum cine o apăra?

Numai preoțimea, clerul, cel huiduit, prigoni și lăsat în voia sorții.

Iată însă că se înmulțesc rândurile apărătorilor ei. Și cealaltă parte a Bisericii vii: *mirenii*, prin glasul înțelepților ei reprezentanți: intelectualii se declară gata spre apărarea scumpei moșteniri — făcând dovadă în fața lumii și a lui Dumnezeu, că mai sunt încă inimi, cu sentimente netocite și nealterate de ideile scrințite și păcătoase ale timpului de față.

Mai sunt încă inimi cari simt și înțeleg, că apărând biserica își fac numai datorința de membrii cinstiți și devotați ai ei; — cari simțesc și înțeleg, că apărându-și biserica își apără neamul și țara dragă.

Căci zice „Chemarea“:

„*Socoteala dușmanului e limpede: dărâ-mând cel mai puternic razim sufletesc al României, care este Biserica străbună, se clatină însăși ființa Statului încheat cu atâtea jertfe*“.

Și continuând zice:

„*Voim să apărăm națiunea întregită, trebuie apărată ortodoxia, care rămâne și în viitor ceea ce a fost în tot trecutul nostru: puterea nebiruită de echilibrare sufletească a poporului românesc*“.

La auzul acestor cuvinte nălțătoare, un nou și puternic „Osana“ va răsună în bisericile noastre, — ieșit din piepturi ușurate; — căci din suflete va dispărea durerea și din inimi

1) Demetrius : Durere.

2) Vezi articolul: „Ortodoxismul ne cheamă“ al Dlui consilier eparhial N. Cornean din No. 5 al „Foi diecezane“ a c.

A. Moaca.

frământarea. De acum înainte în bisericutele noastre vor arde mai luminos lumânările de ceară curată — și fumul de tămâie va fi mai plăcut și mai binemirositor Domnului... Mântuitorul nu va mai „plânge” în noi — cum zice poetul, — căci mâni viguroase vor aprinde și purta torțe mărețe, cari vor lumina departe în lume și în inimi.

De lumina orbitoare a acestor torțe toți liliecii, toate bufnițele, toți vârcolacii și priculicii și toți strigoi se vor ascunde, dispărând — în întunerecul din care au ieșit; — căci locatarii întunerecului nu pot suporta lumina.

S'a spus, că e ceva putred la noi și că se recere o regenerare morală.

„A aduce pe Iisus în familie, în societate și în viața publică — iată mijlocul sigur de scăpare și de înzdrăvenire a Statului nostru” — spuneți și voi, dragi mireni. Și spre ajungerea acestui scop vă oferiți ca colaboratori. Primim colaborarea și binecuvântăm hotărârea Voastră.

Lupta ce-o vom duce umăr la umăr nu va fi tocmai ușoară. Va trebui să atacăm și să activăm pe toate fronturile.

Țara aceasta nu s'a făcut și întregit de cătră sectari, nici de atești, nici de francmasoni — ci de fiii buni ai bisericii noastre. Nu o putem lăsa deci pradă celor răi și inconștienți. Pe aceștia trebuie să-i facem inofensivi punându-i la locul lor.

Credință și încredere să avem numai — și izbânda va fi a noastră

„Căci cu noi este Dumnezeu”.

Pr. T. R. Perianu.

Prestigiul preoției.

La Crăciunul din anul 361 Sfântul Grigorie de Nazianz este sfințit de preot prin tatăl său, dar dânsul apreciând bine importanța chemării preoțești și multele greutăți împreunate cu această chemare fugе din fața ei în Pont și deabea la Paștele anului 362 se întoarce solicitat de părinți și parohieni. Printre motivele prin care î-și justifică desertarea sa spune și următoarele: „Tot ce face doctorul trupesc poate să fie foarte greu și foarte obositor, dar totuși mai greu este să observi, să examenezi și să tratezi moravuri, patimi, obiceiuri și înclinări, să desrădăcinezi și să îndepărtezi tot ce este sălbatic și animalic în noi și să sădești acolo tot ce este blând și plăcut lui Dumnezeu și apoi prin grije să și păstrezi”.

Marele sfânt al bisericii noastre și om de o înaltă învățătură, vede în oficiul preoțesc un puternic pilastru al culturii omenești. Și cu drept cuvânt fiindcă între lumea acestui sfânt și între lumea în care trăim noi nu este o deosebire în fond. Tot aceleași patimi, tot aceleași înclinări, tot aceleași porniri sufletești frământă, ridică și coboară și pe oamenii din ziua de azi ca și pe cei de odinioară. Și tot atât de necesar și tot atât de greu este și azi tratamentul sufletesc al oamenilor ca și pe acele trecute vremuri.

Și atunci trebuie să ne întrebăm de ce societatea de azi în mijlocul căreia trăiește preotul creștin este așa de mult ispitită să creadă că chemarea preoțească a pierdut mult din importanța și necesitatea ei, devenind o sinecură. Incepând de jos dela țaranul din cutare sat ascuns undeva în sânul codrilor până la cel mai înalt demnitar veștitor în splendoarea marelui oraș auzim de multeori păreri cari taxează pe preot de o rămășiță a trecutului și numai de o personificare a tradiției de care nu ne putem lăpăda fiindcă, prea ne-a intrat în carne și oase.

Aprecierea aceasta greșită și din punctul de vedere al culturii și al neamului crează apoi o atmosferă atât de păgubitoare preoției, încât dânsa nu o împiedecă numai în reușita muncii de a face cultura sufletului ci o împinge tot mereu tot mai jos și în cele materiale, indispensabile unui păstor de suflete.

Și dacă se poate ferta societății gustul de a vedea pe preot nițel mai zdrențos, mai flămând și mai necârpit decât altă lume, în ceea ce privește rangul lui între promovătorii culturii nu putem ceda nici o iotă.

Întâi fiindcă preot a fost și Domnul nostru Iisus Hristos care, în afară de orice discuție, a schimbat fața lumii eliberându-o din lanțurile păgânismului și dându-i un impuls puternic spre o viață plină de libertate, de iubire și de acțiune luminoasă.

Și al doilea fiindcă multe, foarte multe nobile exemplare ale omeniei au fost preoți și tot ceea ce se fălește civilizația și cultura omenească a pornit dela vatra bisericilor creștine. Dar asta să știe! vor spune mulți dar aceia ce ar trebui să se știe și nu să știe este adevărul cu tot atât de puțin poate prospera în lume societatea omenească fără munca și ajutorul preotului. cum nu era în stare societatea păgânească să iese la lumină fără opera de mântuire a Domnului nostru Iisus Hristos care a fost primul preot creștin.

Nu este, fiindcă nu poate fi preotul nostru numai o simplă amintire a trecutului fiindcă el și azi ca și ieri reprezintă pe Hristos fiind o forță sufletească, o forță culturală și socială de primul rang.

Preotul care în Dumineci și sărbători urcă amvonul și vestește credincioșilor săi *adevărurile eterne* face mai mult decât ceilalți cari propagă păreri omeniești schimbătoare de azi pe mâine, chiar dacă nu ar face preotul mai mult decât această vesteire poate purta cu tot dreptul numele de lumina lumii și sarea pământului. Este altă treabă că acela care cinstește poruncile lui Dumnezeu umblă în haina sărăciei și a umilinței și celalalt care reprezintă înțelepciunea acestei lumi trecătoare are parte de toate bunătățile pământului. Intrebarea este cine aduce mai fericite servicii acestei omeniri care se sbate între atâtea boli trupești și sufletești.

În ciasurile de restriște, de sguduii sufletești, de amare nenorociri, preotul înseamnă aceiaș ușurare și mângâiere ca și de demult. Preotul a rămas și el va rămânea, din porunca Mântuitorului, vestitorul nemăsuratelor comori sufletești depozitate în cartea cărților, în sfânta Scriptură.

Chestia de pâine a preotului a fost și este și va rămânea o chestie de gust a societății în mijlocul căreia trăiește dar prestigiul lui nu poate să-l ia nimeni, fiindcă dânsul a fost bine fixat de însuși Intemeietorul bisericii care a spus: „Cine nu vă primește pe voi, nu mă primește pe mine“.

Și așa se face că atitudinea unei societăți față de preotul său este o chestiune de cultură a sufletului.

Au fost oameni puternici și bogați și sunt și azi, cari nu trebuie să știe frica de nimeni nici nu au lipsă de ajutorul cuiva și totuși în rând cu săracii cei din urmă se roagă în fața Sfântului Altar și primesc din mâinile preotului sfânta împărtășanie în convingerea că cea mai înaltă fericire pe pământ este împlinirea poruncilor dumnezeiești. Zaheu a alergat din răspuneri să se întâlnească cu Hristos și de dragul lui și-a dat jumătate din averile sale. Rezultatul a fost că împreună cu toată casa sa s'a mântuit. Bogatul din evanghelie când i-a rodit țarina mai mult decât a sperat cândva lăcomia lui, de toate și-a adus aminte numai de Dumnezeu și-a uitat, și rezultatul iară se cunoaște.

Dr. Ștefan Cioroianu
protopop ort. rom.

Pe pământul făgăduinței...

— Note de drum —

De ing. Petru Fotoc

Cuvintele de bun sosit, rostite în limba franceză și engleză de consulul țării aici, care ne întâmpină în fruntea personalului tot așa de strein ca titularul legației, se termină cu *Traiasca Romania Mare!* La drept să fie spus cuvântarea n'a stârnit în noi un deosebit interes, dar cum am observat, la partea contrară, această prezentare s'a calificat cam tot ca o obligațiune oficială. S'a delegat un funcționar superior al consulatului, ca să ne însoțească, tot asemenea cinste ni-s'a dat și din partea poliției locale, cari organe nu s'au despărțit de noi, până la părăsirea Palestinei. În decursul timpului petrecut aici, pe edificiul consulatului a fost arborat tricolorul țării.

Dar să trecem la program; oamenii biroului nostru de voiaj ne dau zor, n'au timp de pierdut, afacerea e lucrul principal pentru ei. Mecanicește ne așează fără considerare la numărul locurilor în automobilele angajate pentru transportarea noastră și a-bagajelor. În grabă parcurgem drumul prafuit și cu privirele pierdute în cercetarea clădirilor, deodată descălecă o parte a călătorilor la *Grand New Hotel*, proprietatea sfinte Patriarhii. În camera mobilată frumos, curată, împodobită cu piesagii locale și covoare drăguțe, înzestrată cu apeduct și lumină electrică, se plasează prietenul Pavel, arhitectul Toth și eu. Ferestrele mari dau lumină abundentă, soarele își revarsă razele din belșug și ne oferă priveliște spre berăria din față. Acest confort prevede însă taxa zilnică de 800 Lei, în valuta noastră de atunci.

La intrare în cameră, o surprindere.

Nu știam rostul draperiei amintită mai nainte care împodobește patul și-l încunjură ca perdelele gondolelor din Veneția. Credeam a fi o gresală și camera cu pretinsul pat nupțial, cugetam a fi rezervată unei perechi tinere. Dar am aflat, că este mijlocul de apărare, contra țintărilor — *moschito*, — cari se deosebesc de ai noștri, fiind veninoși, mai mari și mulți, apoi mereu gata de luptă. Le-am făcut cunoștință încă în prima noapte. Abea adormiți fără a ne

folosi de avantajile imbiate de draperii, ne deşteaptă un zumzăit sinistru. Țințarii, cari își continuă cântecul, asemănător cu zizăitul insectelor cari populează livezile pe vremea când fânul e aproape de cosit, rotind în jurul jertfei ochiate, dau târcoale ca la moment potrivit să-și înfigă țeapa. Impunsătura produce inflamația și iritația pielii, pe locul vulnerat. Ne sculăm repede, îi alungăm din colivia patului, studiem și ne folosim de modul de aplicare al sistemului de apărare și apoi liniștiți, desmerdați de aerul călduț al nopților senine, ne odihnim după oboselile zilnice.

I. P. S. Sa părintele Mitropolit, împreună cu suita sa este găzduit la Patriarhie. O altă parte a pelerinilor este încuarterată cu casă și masă la hospitalul italian *Domus catolica*, pentru plata de 180 Lei la zi. Ortodoxii asemenea așezeminte, atunci nu aveau cred că n'au nici astăzi. Catolicii cu brațe deschise primesc pentru maximum 14 zile pe toți vizitatorii.

Spălăm praful drumului, luăm masa pregătită după bucătăria engleză, vine în grabă șvarțul, plătim cu 60 Lei o sticlă de sifon, că apoi nu să ne odihnim, — că nu comoditatea ne este principala preocupare, — ci să plecăm, să vedem, să cunoaștem, să învățăm, să ne închinăm. Cercetăm cu deamănuntul programul distribuit și tipărit românește, luăm hartă, o studiem și mai bine, revedem notițiile adunate anterior și având câteva oare libere, până la adunarea oficioasă pentru a începe vizitarea celor ce ne sunt fixate pentru această după amiază, — ne îndreptăm pașii, — fără a ști drumul, fără călăuză, numai după instinct, — spre locul *de rugăciune*, unde și așa avem să mergem, dar dorul neîmpăcat ne silea, că măcar cu o oră mai înainte să vedem ceace și așa urma. Populația locală înțelegea graba noastră și prin semne ne îndrumau grupulețele spre țintă.

Cum observarăm și din tren, vedem un oraș frumos și interesant, în care creațiunile arhitecturii moderne, se împacă cu zidurile uitate aici din vechime și cari astăzi ni-s'ar părea un anacronism, dacă nu le-am ști originea. Peste tot ziduri albe, case cu împrejmuirile lor de piatră calcaroasă, cioplită frumos. Lumina soarelui le și mai albește, par'că să fie contrastul între ele

și umbră cu atât mai mare. Soarele înfierbântat le topește cu pardoseala uliței cu tot și așa înlesnește munca vremii a toci și măcina mereu peatra și să o prefacă în praf gros, care se ridică ca ceața, se așează apoi ca chidia pe arbori, plante și tot ce-i stă în cale. Contra prafului și a arșiței, toată lumea poartă helmet și ochelari colorați, dar mai cu seamă cocoanele, cari așa să și mai schilodesc. Prin originalitatea sa ca construcție, trecutul său sublim și mărirea împodobită cu aureolă împletită din miresmele credinței bimilenare, acest oraș a ajuns să fie mare și minunat în ochii tuturor neamurilor. În decursul războiului mondial, beligeranții și-au plasat operațiunile ucigătoare astfel, că asupra Ierusalimului să nu se tragă fie cu arma sau artileria. Aici sub zidurile vechei cetăți în așa numita *Orient-Armee*, au luptat și Români din armata austro-ungară. Am avut și un consătean atunci aici. Cine știe ale cui păcate le-a ispășit atât de departe sărmanul.

(Urmează).

Ge este un concordat cu Vaticanul?

de **Isaia Suru.**

Tot pentru acest motiv, pentru această excepție ori concesie, concordatul este și în afară de prevederile constituționale. În art. 22 din constituție se precizează foarte lămurit, că raportul dintre stat și culte se va stabili *prin lege*, ori acest text nu admite. nu suferă vre-o discuție sau explicare în favorul excepției mai sus amintite, ci numai a unei legi ca toate legile¹⁾.

Deci acest tratament special este în afară de prevederile constituționale²⁾ iar dacă s'ar admite că concordatul e un tratat, faptul că este în contra unor dispoziții constituționale, este indiscutabil. Căci dacă constituția permite

1) Că concepția juridică n'ar putea admite o lege cu o excepție oarecare, căci sau e lege și atunci e ca toate legile sau nu este lege — tertium non datur — fiu să amintesc ceace spunea prof T. I. Lawrence, dela universitatea din Chicago, că „papalitatea este ultima și cea mai mare dintre anomaliile noastre“ (d. R. Căndea o. c. p. 12). Nici naturalisții nu pot să așeze liliacul, nici în rândul zburătoarelor dar nici a rozătoarelor doar că la concordat anomalia e făcută de oameni și tot de ei poate fi înlăturată.

2) I. P. S. Nicolae o. c. p. 6.

ca guvernul cu autorizația suveranului, poate trata și încheia *ori ce fel de tratate*, ce l'ar crede în folosul, în interesul Statului, acest drept nu se poate interpreta, în sensul că poate încheia tratate și în *contra dispozițiilor clare și precise* ale constituției. Aceasta ar însemna, că un guvern poate schimba constituția! Chiar faptul că concordatul a fost adus înaintea corpurilor legiuitoare, dovedește încă ceva. Dacă el este convenție, constituția permite, ca el să fie ratificat și numai singur de guvern, de ce papa pretinde ca concordatul să fie ratificat de corpurile legiuitoare? Fiindcă astfel vrea să-i dea o putere mai mare — căci el știe că este un concordat în realitate și de fapt și de drept — iar guvernul să se degajeze și el de o răspundere prea mare — știind sigur că va fi votat — acceptă această pretenție. Că și legea de organizare a Bisericii ortodoxe și statutul ei, a fost legalizată de corpurile legiuitoare — este drept, dar nu mai puțin drept este, că această lege e o lege ca toate legile și privește *organizația internă* a Bisericii ortodoxe și nu raportul propriu zis dintre ea și Stat³⁾, deci atât ca formă cât și ca fond nu e concordat.

(Sfârșitul urmează în No. viitor).

ȘTIRI

Convocarea Sfântului Sinod. Sfântul Sinod din București a lansat convocare în ședință pe Miercuri 15 Februarie a. c.

Membrii „frăției ortodoxe române“ recte comitetul de inițiativă, a statorit în proiectul său de statute următoarele categorii de membrii:

- a) Fondatori cu 5000 lei odată pentru totdeauna.
- b) pe viață cu 1000 „ „ „ „
- c) activi cu 100 „ anual.
- d) ajutători cu 20 „ „ (țărani îndeosebi).

Colaborator distins. Confratele „Biserica și Școala“, organul eparhiei vecine a Aradului, aduce îmbucurătoarea știre a d'stingerii preotului *Florea Codreanu* din Arad cu dreptul de a purta brâu roșu. Distinsul preot este și un colaborator al nostru, cărora ne face cinste. Il felicităm pe această cale!

3) Cuv. Dlui Alex. Lăpădatu p. 27 obiecțiunea lui P. S. Nicolaie.

Ce este „Ordinul de Malta“? Ziarele bucureștene au adus zilele trecute știrea acreditării pe lângă autoritatea noastră supremă de stat, a reprezentanților ordinului „de Malta“. Canonindu-se a deslega istoria acestei noi puteri, s'a spus că ea reprezintă o entitate cu suveranitate spirituală. Deunăzi aceleași ziare spuneau, că în noaptea de Marți și Miercuri „a avut loc o masă masonică oferită de Loja Masonică la restaurantul Coena din Capitală, în cinstea celor doi francmasoni ai ordinului de Malta“. Ziarul informator completează, pe bună dreptate: **ne-am lămurit!**

Noul guvern francez. După plecarea Dlui Eduard Heriot Franța s'a sbătut, ca și Germania, câteva zile în criza de guvern. Consultările președintelui Republicii franceze, Dl Lebrun, s'au încheiat cu concrederea formației Daladier. Noul guvern a depus jurământul înaintea președintelui Republicii.

Comisiunea centrală a timbrului. Instituită pe baza art. 110 din legea timbrului și impozitului pe acte și fapte juridice, fiind convocată pe ziua de 25 Ianuarie 1933, a decis următoarele: Conform art. 57 al legii din 19 Aprilie 1932, abrogat și combinat cu art. unic, § 5 al. 5 al legii din 26 Octomvrie 1932, actele care constată înțelegerile intervenite între creditori și debitori cu privire la datoriile agricole supuse-asaanării, precum și certificarea sau autentificarea unor atare acte, sunt scutite de timbru.

A murit Apponyi. Conteul Albert Apponyi fost multă vreme ministru al Ungariei, mai pe urmă delegatului ei permanent la Societatea Națiunilor din Geneva, a murit zilele acestea. De răposatul ministru ne leagă pe noi Românii triste amintiri, printre cari îndeosebi legea lui școlară din 1907, prin care marele șovinist a crezut să rezolvă la iuțcală chestia naționalităților, maghiarizându-le pe loc.

On. Domni Preoți, cari au primit „Calendarul Românului“ spre desfacere, sunt rugați a remite până la 25 cor. Calendarele nevândute cât și costul celor vândute.

Exemplarele netrimise până la data de mai sus, se vor considera toate vândute contându-se ca atare.

Obiecte bisericesti
dela cele mai renumite fabrici, se află de vânzare la **Librăria Diecezană.**

Concurs.

Consiliul parohial bisericesc gr. ort. român din comuna Căpăt, în baza decisului din 24 Octombrie No. 5750 B. ex 1932, al Ven. Consiliu eparhial deschide concurs cu termen de 30 zile de la prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru ocuparea postului de paroh în parohia vacantă de cl. III. din Căpăt, protopresbiteratul Buziașului.

Emolumente :

1. Una și jumătate sesiune parohială constătătoare din circa 46 jug. arabil.

2. Taxe stolare obicinuite.

3. Casă parohială constătătoare din 3 camere.

Alesul va avea a-și plăti impozitele după pământul ce-l folosește. — Doritorii de a ocupa acest post, sunt poștiți a-și înainta cererile de concurs cu actele convenite adresate Consiliului parohial din Căpăt prin Prea On. Oficiu protopresbiteral al Buziașului.

Concurenții sunt poștiți să se prezinte în vreo Duminică sau sărbătoare în sfânta biserică, cu prealabila încunoștințare a protopresbiterului tractual, și având încuviințarea Prea S. Sale Domnului Episcop diecezan pentru a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și predică.

Căpăt din ședința Consiliului parohial ținută la 18 Decembrie 1932.

Valeriu Blajovan
preșeinte

Petru Vucan
notar

În conțelegere cu Oficiul protopresbiteral.

Nr. 7626 B. ex 1932.

1—1

Condițiunile de concurs staverite în protocolul ședinței Consiliului parohial din Căpăt ținută în 18 Decembrie 1932, se aprobă cu aceea, că în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial dtdo 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B. ridicat și la valoare de concluz sinodal cu concluzul No. protoc. 33. ex 1914, precum și avându-se în vedere deciziunea consistoriului mitropolitan Nr. 358:928 din 13 Noembrie 1929, — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul, care este o parte integrantă și legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, la 31 Ianuarie 1933.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu m. p.

Irmosiere

scrise pe hârtie velină, curat, cetet,
se găsesc spre vânzare la

Librăria Diecezană

Prețul 150 Lei. — Se pot comanda prin ramburs.

Aviz.

Ceasuri de turn repară temeinic, pe lângă garanție, măestru isteț și autorizat. Adresa:

Ionel Cioloca

Șipet, jud. Timiș-Torontal
gara Gătaia

Conspectul

„Manualele de religie pentru învățământul primar, publicat în „Biserica ortodoxă română” - Revista Sfântului Sinod, are în locul prim:

Cărțile de Religione

de **Dr. P. Barbu** și **Pr. P. Bizerea**

Pentru

1. Școalele de copii mici și clasa I a școalei primare . . . . . Lei 10.—
2. Clasele II și III ale școalei primare „ 10.—
3. Clasa IV a școalei primare . . . . . „ 10.—
4. Clasele V, VI, și VII ale școalei primare „ 15.—

Editate de **Librăria Diecezană, Caransebeș.**

Prăvălia din colțul casei diecezane No. 169 din loc (unde a fost cândva „Severiniana”) este de închiriat. *Ofertele sunt a se înainta fără amânare Consiliului eparhiei ort. rom. a Caransebeșului.*

In curând vor apare:

Pe pământul făgăduinței impresii de călătorie de ing. Petru Fotoc.

Ortodoxia în Ticvañiul-mare fapte și constatări de preotul Ilie Hergan.

Cine sunt sectarii? de consilierul ref. eparhial Nicolae Cornean.

Pentru comenzi a se adresa **Librăriei diecezane Caransebeș.**

Tipografia
și Librăria
Diecezană
Caransebeș

Este înzestrată și bineasortată cu tot felul de cărți românești literare și științifice, requizite școlare și de birou.

Execută tot soiul de lucrări tipografice în cel mai scurt timp pe lângă prețuri convenabile.

Legătorie proprie.

AVIZ!

Primesc spre executare în culori de ulei tot felul de lucrări de artă bisericească ș. a. ripize, prăsnicare, steaguri, mormântul Domnului și tot felul de obiecte bisericești

Prof. Cornel G. Otonoga
 pictor

Caransebeș, Str. Ghețării 4.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI
A EPARHIEI CARANSEBEȘULUI

În fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la

„Librăria Diecezană“ Caransebeș
 cu grosul și cu bucata.